

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG

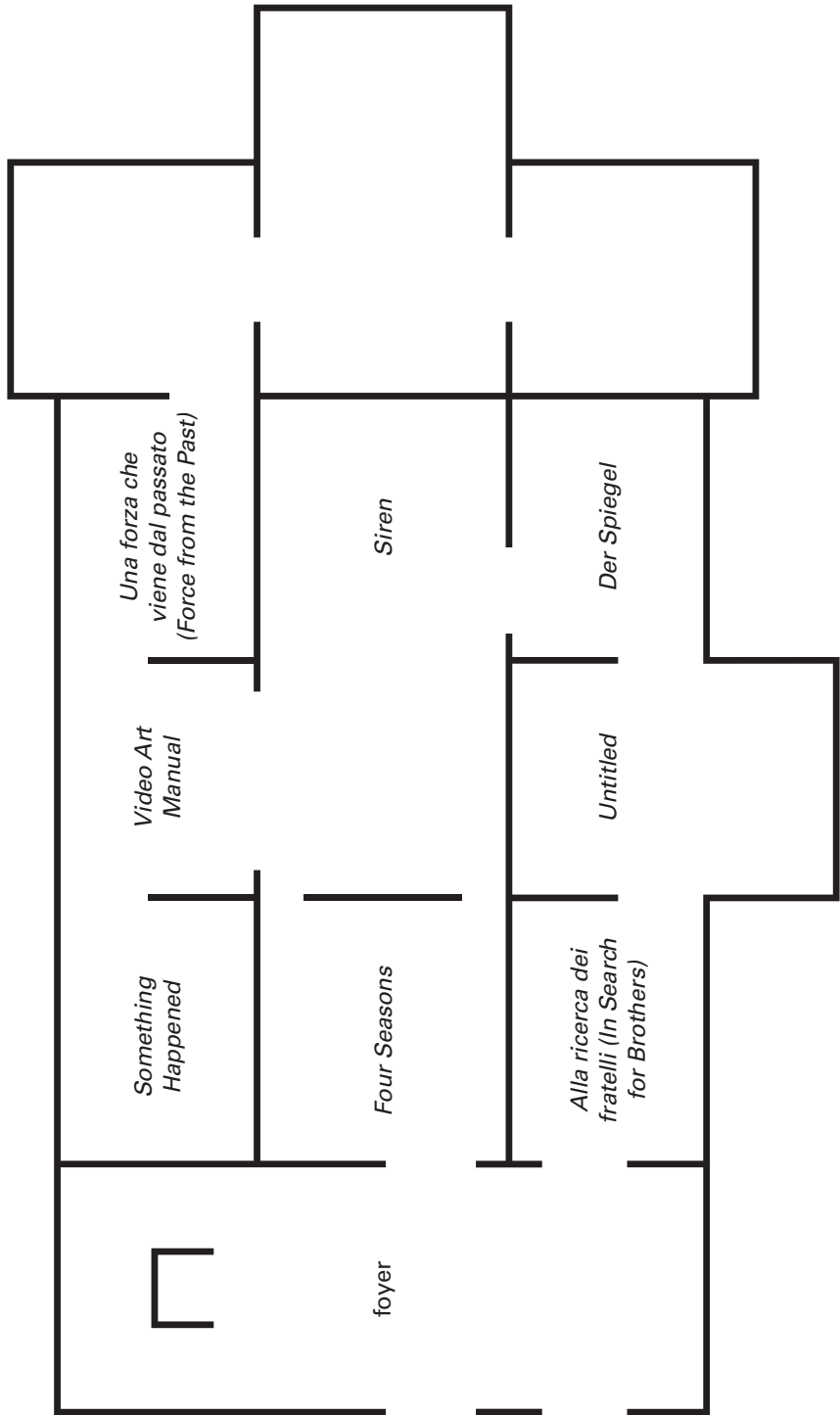

Keren Cytter, *Der Spiegel* (still), 2007
Courtesy Galerie Nagel Draxler / Pilar Corrias

Keren Cytter

Keren Cytter, *Something Happened* (still), 2007
Courtesy Galerie Nagel Draxler / Pilar Corrias

Something
Happened

Video Art
Manual

Una forza che
viene dal passato
(Force from the Past)

Four Seasons

Siren

Alla ricerca dei
fratelli (In Search
for Brothers)

Untitled

Der Spiegel

foyer

Introduktion

Introduction

Keren Cytter (f. 1977 i Tel Aviv, bor i New York) er en flittig historiefortæller. Hun arbejder primært med video og film og har i løbet af det seneste årti skabt over 65 manuskripter. I 2008 grundlagde hun danse- og teaterkompagniet D.I.E. NOW, og i 2010 var hun blandt grundlæggerne af APE – Art Projects Era, der har til formål at realisere kunstprojekter udenfor traditionelle udstillingssammenhænge.

På sin omfattende soloudstilling på Kunsthal Charlottenborg viser Keren Cytter to serier af nye tegninger, et udvalg på otte film, der omfatter nogle af hendes bedst kendte værker samt helt nye arbejder, såvel som et to-delt tekstværk, der relaterer værkerne til hinanden og til de rum, de befinder sig i.

Keren Cytter benytter sig af mange forskellige filmiske referencer alt imens hun ignorerer, overskrider og afslører mange af filmkunstens uskrevne regler. Simple redigeringsstricks, visuelle effekter, og hastigt udførte, billige produktioner er centrale elementer i Cytters værktøjskasse; hun citerer og blander stilarter og genrer. Her mødes hjemmeoptagede gyserfilm med soap opera, og kitschet Hollywood glamour støder sammen med fransk *film noir* og mockumentary-genren. Skuespillerne spiller ofte flere forskellige roller og mestrer forskellige sprog inden for samme film; kvinder optræder nogle gange som mænd og omvendt. Cytter benytter sig desuden i stor stil af musik for at skabe en særlig stemning i fortællingen. Historiernes forløb, som ofte er fragmenterede, beskæftiger sig med emner såsom kærlighed, had, sex, jalousi, hævn og vold.

Keren Cytter (b. 1977 in Tel Aviv, lives in New York) is a prolific storyteller. She works mainly with video and film and has made more than 65 scripts and films within the last decade. In 2008 she founded the dance and theatre company D.I.E. NOW (Dance International Europe Now) and in 2010 she co-founded APE – Art Projects Era, a foundation working from New York and Rotterdam with the aim to realise art projects outside of traditional institutional structures.

For her comprehensive solo exhibition at Kunsthal Charlottenborg Keren Cytter presents two series of new drawings, a selection of eight films that includes signature pieces and new works, as well as a two-part text piece relating the works to each other and to the galleries where they are situated.

Keren Cytter uses numerous cinematic references in her film works as she ignores, violates and reveals the unwritten rules of filmmaking. Simple editing tricks, visual effects and fast and cheap production are central elements in Cytter's toolbox, and she is not afraid of quoting, mixing and making styles and genres clash: Home-movie horror meets soap opera and kitsch, lo-fi Hollywood glamour is mashed up with French *film noir* and the mockumentary genre. The actors often have multiple roles and speak several languages within the same film; sometimes women are acting as men and vice versa. Besides the visual material Cytter also draws heavily on music to create a certain drama and atmosphere within her films. The narratives are often broken up and touch on themes of love, hate, sex, jealousy, revenge and violence.

Four Seasons, 2009

12:15 min

Filmen starter som en hyldest til Alfred Hitchcock med referencer til 1980'ernes kitschede film: dramatisk musik fra en grammofon, tykt falsk blod drypper på hvide badeværelsesfliser; sne hvirvler rundt i et soveværelse og en enlig kvindeskikkelse går op af en røgfylt trappe. Kunstneren Lucy Stein spiller den kvindelige hovedrolle som Lucy, en lunefuld skønhed i leopardmønstret kjole og lyserød trøje og med røde læber anlagt i en nonchalant trutmund.

Lucy konfronteres med en høj, nøgen mand på vej ud af badet, mens sæbebobler svæver henover hans lår. Men i stedet for at klippe direkte videre til en kærlighedscene begynder manden, der er tydeligt forvirret, at råbe efter en kvinde ved navn Stella. Efterhånden som filmen skrider frem afsløres flere modstridende fortællinger i løbende skift mellem Lucys og Stellas historier; en tragisk fortælling om knuste hjerter og vold i hjemmet. En voice-over benytter bygningens arkitektoniske elementer som metaforer for menneskelig adfærd: 'All structures have windows / not all structures have windows.'

Filmen når sit klimaks med en række spontane selvantændinger af genstande – en fødselsdagskage, et juletræ, en grammofon – og er en hyldest til alt, hvad der er falsk; den er fuld af visuelle klicheer, primitive special effects og udtryksløst skuespil. *Four Seasons* er proppet med visuelle effekter, der tilsammen skaber en absurd filmisk oplevelse af kitsch og drama. Det er en film, hvor en særlig poetisk lethed sammenføjes med noget, der mest ligner billeder fra andenrangs horror-film.

The film opens with a celebration of Alfred Hitchcock mixed with references to 1980s kitsch film: a record plays dramatic music arrangements; thick fake blood drips onto white tiles in a bathroom; snow whirls through a bedroom, and a lone woman climbs a smoky staircase. The artist Lucy Stein plays the female lead Lucy, a wayward beauty, clothed in a leopard-print dress teamed with a pink jumper, red lips pouting nonchalantly.

Lucy is confronted by a tall naked man rising out of the bath as bubbles float above his thighs. Rather than fast-tracking to a love scene, the man, confused, starts calling out for a woman named Stella. As the film unravels, conflicting narratives are revealed, switching between the story of Lucy and that of Stella, a tragic tale of heartbreak and domestic violence. A voice-over describes the building using its architectural elements as metaphors for human behaviour: 'All structures have windows / not all structures have windows.'

Climaxing with a series of spontaneously combusting objects – a birthday cake, a Christmas tree, a record player – the film is an homage to all that is fake, showcasing visual clichés, lo-fi special effects and deadpan delivery. *Four Seasons* is filled with visual effects creating an absurd cinematic experience of kitsch and drama. It is a film where poetic lightness is collaged together with what seems like images from second-rate horror movies.

Siren, 2014

14:39 min

I *Siren* overtaler den kvindelige fortæller sin mandlige ven til at slå en anden mand ihjel på vegne af alle kvinder og som reaktion mod uligheden i kønnenes kamp.

Filmen er fuld af simple, kitschede effekter – ind imellem optræder tegneserieagtige blomster på skærmen – såvel som af ”dårlige” billeder fra internettet såsom Google-søgninger og Skype-samtaler, der antyder en distance mellem mennesker. Cytter peger på, hvordan sådanne billeder opnår stor udbredelse gennem smartphones og alle de redigeringsværktøjer og effekter, deres kameraer giver adgang til.

Filmen tydeliggør sin egen redigeringsproces og gør dermed beskueren bevidst om tidsforløb såvel som kunstnerens kreative proces. Billeder og scener gentages i varierende billedkvalitet og forskellige sammenhænge og viser den spændvidde og de fortolkningsmuligheder, som billeder kan have.

Filmens musikvalg er også tydeligt: en webbrowser viser Bryan Ferrys officielle website, mens hans *Song To The Siren (Instrumental Mix)* afspilles. Senere bliver sangen spillet fra YouTube i en udgave af den amerikanske sanger Tim Buckley. Sangene bruges som rekvisitter og vejvisere gennem filmen. Buckleys stemme virker livløs og urovækkende, idet den strømmer ind og ud af filmen, som var den del af en documentary om musikeren. Til sidst forklarer fortælleren begivenhedernes gang i filmen, og hvordan hun fik sin beundrer til at dræbe en anden mand, men til sidst bliver hun selv stukket ned af ham.

In *Siren* a female narrator convinces her male friend to murder another man in the name of all women and inequality in the battle of the sexes.

The film is packed with simple kitsch effects – cartoon-like flowers occasionally occupy the screen – as well as ‘poor’ images related to the Internet, such as Google research and Skype conversations indicating distanced social relations. Cytter points to their mass circulation through smart phone cameras with editing tools and special effects.

The film reveals its own editing process, making the viewer aware of time and the artist’s creative process. Images and scenes are repeated in different qualities and contexts, showing the wide range of ambiguous possibilities images can have.

The selection of music in the film is also made clear: a web browser shows the Bryan Ferry (Official) website, while his *Song To The Siren (Instrumental Mix)* is played in ‘real time’. However, only moments later the same song is played from a YouTube webpage, this time in a version by American singer Tim Buckley. The songs are used as props, as guidelines throughout the film. Buckley’s voice is lifeless and uncanny as it flows in and out of the narrative of the film as if it was part of a documentary about the musician. At the end the narrator explains the line of events in the film, how she had the admirer kill another man, but ultimately she gets stabbed herself by the man.

Video Art Manual, 2012

14:43 min

Værkets titel angiver dets indhold – med *Video Art Manual* forklarer Keren Cytter, hvordan man laver en film; hvordan man kan anvende og udnytte forskellige teknikker, og hvordan information kan manipuleres og præsenteres for beskueren. Filmen begynder i et renskuret kontormiljø, hvor en noget glat type taler om processer, teknik, nye medier og medskabere af indhold som optrådte han i en reklame, en slags salgsoplæg for det at skabe videokunst.

Værket undersøger, hvad der er 'ægte' og 'falsk' i filmens verden, og til det formål anvendes fundne billeder fra TV, tydeligt iscenesatte kontorskener såvel som interviews med personer, der ønsker at blive skuespillere. Beskueren konfronteres med en overvældende blanding af engelsk, tysk og spansk idet filmen hurtigt klipper mellem hjemmevideoptagelser, nyhedsreportager om de potentielt katastrofale solstorme, og komiske scener med den schweiziske tennisspiller Roger Federer. Slutresultatet er et absurd mix af menneskelige følelser og det teatraliske udtryk, der hører nyheds- og filmmediet til.

Keren Cytter underminerer forholdet mellem skuespillere, miljø og kamera på en måde, der er typisk for hendes tilgang til filmmediet. Snarere end at udfolde videokunstens udvikling gennem de seneste fyrré år fokuserer *Video Art Manual* på de betingelser, som gælder for samtidens videokunst hvad angår både fremstilling, installation og tilegnelse. Med dette greb bliver filmen en slags manual til hendes eget arbejde; hendes dogmer er blevet gjort til et værk i sig selv.

The title of this work indicates its content – *Video Art Manual* is Keren Cytter's way of explaining how to make a film; how different techniques can be applied and exploited and how information can be manipulated and presented to the viewer. The film opens in a clean office environment, where a slick man talks about processes, techniques, new media and producers of content as if it was a commercial, a sales pitch for making video art.

Examining what is 'real' and what is 'fake' in the world of film, this work includes found footage from television, highly staged office scenes and interviews with people wanting to become actors. The viewer is confronted with a heady mix of English, German and Spanish as the film merges fast editing in the style of home movies with news broadcasts about the possible destructive solar storms and comic scenes featuring the Swiss tennis champion Roger Federer. It ends up as an absurd mash-up of human emotions and the theatricality of the news and film media.

Keren Cytter undermines the relationship between actors, setting and camera as is typical for her handling of the film medium. Rather than unfolding the history of video art as an analysis of the medium and its development over the last forty years, *Video Art Manual* focuses on the conditions of the production, installation and consumption of contemporary video art. By doing so this film becomes a manual to her own work; her dogmas have been made into a work in itself.

Una forza che viene dal passato (Force from the Past) / Alla ricerca dei fratelli (In Search for Brothers), 2008 20:14 min / 19:56 min

Disse to film, som begge er optaget i Italien, er baseret på digtet *Una forza del Passato*, som blev skrevet i 1964 af den italienske filminstruktør Pier Paolo Pasolini. Begge film er lavet i Pasolinis stil og fokuserer på temaer, der står centralt i hans værk, nemlig sociale forhold og klassestrukturen i det italienske samfund.

Filmene beskæftiger sig med klicheer om Italien og bringer minder om kiksede B-film og sæbeoperaer. Her væves flere forskellige fortællinger sammen; hver især fremfører en særlig synsvinkel og lægger vægt på bestemte moralske og religiøse spørgsmål gennem figurernes adfærd. Filmene blev optaget i Trento i Italien og gør blandt andet brug af lokale amatørskuespillere. Kulisserne består af byens sociale mødesteder såsom cafeer, øvelokaler og nattelivet såvel som af naturen omkring byen. Fortællingen skrider frem med en påfaldende langsomhed, der på sin egen vis følger nye lag til sæbeoperaens absurditeter og dens tilgang til det italienske samfund, dets sociale systemer og indbyrdes relationer.

Historierne skifter hurtigt i en art *stream of consciousness*, der understøttes af filmiske virkemidler og teknikker fra teaterets verden. Adskillige billeder og scener gentages og optræder i begge film, hvorved de skaber en art doppelgänger-effekt. Resultatet er en forvirrende kollage af steder og skikkelser, der knyttes sammen af teksten, historien og stederne. På Kunsthall Charlottenborg er de to film placeret i hver sin ende af udstillingen; et greb, der understreger Keren Cytter's brug af gentagelser og forvirring som kunstneriske virkemidler.

Filmed in Italy, these two films are based on the poem *Una forza del Passato* written in 1964 by the Italian film director Pier Paolo Pasolini. They are both made in his cinematic style as they focus on social matters and class structure within Italian society, themes central to Pasolini.

The films deal with clichés of Italy and are reminiscent of cheesy B-movies and soap operas. Several narratives are inter-woven, each articulating distinct points of view, emphasising moral and religious issues through the behaviour of the characters. The films were shot in Trento in Italy and include local amateur actors. The city's social meeting places such as cafés, clubs and rehearsal studios as well as rural areas around the city make up the setting for the films. The pace of the narrative is strikingly slow, which somehow adds to the absurd, soap opera genre feel and to the take on the Italian society and its social systems and relations.

The stories shift rapidly in a mode of stream of consciousness assisted by cinematic tools and theatrical techniques. Several images and scenes are repeated, appearing within both films and thus creating a doppelgänger effect. The result is a confusing collage of places and figures connected by the text, the story and the locations. At Kunsthall Charlottenborg the two films are placed at opposite ends of the exhibition, accentuating Keren Cytter's use of repetition and confusion as artistic tools.

Something Happened, 2007

7:52 min

Something Happened er en film, der beskriver et par – en mand og en kvinde – og deres anspændte forhold, som domineres af kontrol og magtspil, og som slutter med at manden bliver skudt af kvinden. I filmens åbningsscene høres køkkenlyde og Rachmaninovs *Piano Concerto no. 2*, alt imens en mandlig fortællerstemme præsenterer filmens overordnede struktur, hans forhold til kvinden, og sig selv som skuespilleren med den britiske accent.

Filmen udspiller sig grundlæggende i ét rum i en lejlighed. Adskillige scener gentages flere gange efterhånden som parrets indbyrdes rollefordeling og forhold ændrer sig, men overordnet set er det kvinden, der har magten, og det er hende, der til sidst skyder manden. Hele filmen er gennemsyret af en anspændt, dramatisk atmosfære, men skuespillerne viser ingen følelser. Stemmesporet passer kun ind imellem sammen med skuespillernes mundbevægelser. Til tider er deres stemmer dubbet, forsinkede eller helt væk alt imens deres voice-over fortsætter, hvilket skaber en besynderlig fornemmelse af at kunne høre deres tanker eller af at være inde i deres hoveder. Det lineare narrativ fortaber sig – og både de medvirkende og beskueren mister kontrollen og overblikket.

Something Happened er som film typisk for Keren Cytter. I hendes værker fremstår de medvirkende figurer ofte fanget mellem fiktion og virkelighed. Filmene beskæftiger sig med medmenneskelige relationer, og personerne befinder sig i ustabile, drømmeagtige psykologiske tilstande af paranoia og frygt og er fanget i et afgrænset arkitektonisk rum.

Something Happened is a film portraying a couple – a male and a female character – and their tense relationship dominated by control and power relations which ends with the man being shot by the woman. While kitchen sounds and Rachmaninov's *Piano Concerto no. 2* open the film, a male voice-over introduces the general structure of the film, his relationship to the woman, and himself as the actor with the British accent.

The film's basic setup is one room of an apartment. Several scenes are repeated over and over as the couple change roles and relations, but generally the woman is in power and ends up shooting the man. The atmosphere is edgy and dramatic throughout the film, the actors show no emotions. Only sometimes is the voiceover synced with the lips of the actors. At times their voices are dubbed, delayed or muted while their voices or voice-over continues, creating a mysterious feeling of listening in on their thoughts or being inside their heads. The linear narrative is lost – not only do the characters lose control, so does the viewer.

Something Happened is a film typical of Keren Cytter. In her works, the characters often appear as prisoners caught in a web suspended between fiction and reality. The film presents human relations, characters in an unstable psychological state of paranoia, dream and fear trapped within a given space, a specific architectural frame.

Der Spiegel, 2007

4:56 min

Der Spiegel er optaget i én lang sammenhængende optagelse og fremfører et surrealistisk Shakespeare-agtigt drama, der fører publikum gennem en lejlighed fyldt med nøgne eller let påklædte kvinder og mænd, som taler om forhold, begær og falmende seksuel tiltrækningskraft. De medvirkende er en blanding af professionelle skuespillere, amatører og Keren Cytters egne venner. Skuespillerne skifter mellem tysk og engelsk, og dialogen følger billedernes hurtige bevægelser og skaber et organisk flow gennem hele filmen, hvor den ene sætning tager den næste med sig.

I *Der Spiegel* peger Cytters rollefigurer på de filmiske tricks, der anvendes, bl.a. ved at kommentere på underteksterne, ved at tale direkte ind i kameraet og ved at hilse på hinanden på en måde, der kun kan opnås i redigeringsprocessen. Cytters korte fortællinger kombinerer almene begivenheder med mystiske og absurde elementer, der skaber en balance mellem det komiske, det tragiske og det groteske. Skuespillerne synes at være fanget i lejligheden; deres indbyrdes forhold forekommer urolige, og fortællingens forløb virker forceret og fragmenteret. Cytter dekonstruerer de traditionelle narrative strukturer ved at forskubbe sammenhængen mellem billede og lyd, og retter dermed opmærksomheden mod det filmiske medium i sig selv. Hun manipulerer beskueren gennem skuespillerne, de opbrudte fortællinger og den løse skelnen mellem fortid, nutid og fremtid. Den overraskende virkelighed, som afsløres af fortællingerne, fremstår stadig mere tilfældig.

Filmed in one continuous shot, *Der Spiegel* presents a surreal Shakespearean drama that takes the viewer through an apartment inhabited by naked or loosely dressed women and men discussing relationships, desires and fading sexual attractiveness. The cast is a mix of professional actors and amateurs as well as Keren Cytter's own friends. The actors switch from German to English and back, the dialogue follows the fast pace of the images and appears as an organic flow throughout the film; one sentence takes the next.

In *Der Spiegel*, Cytter's characters allude to the cinematic tricks by commenting on the subtitles, talking directly to the camera or by greeting each other in a manner that can only be achieved in the editing process. Cytter's short stories combine commonplace events with mysterious and absurd elements, creating an equilibrium between comedy, tragedy and the grotesque. The actors appear as if they are trapped together in the apartment; their relations seem restless and the narrative forced and broken up. Cytter deconstructs traditional narrative structures by disrupting the compatibility between image and sound, thus turning the attention to the cinematic medium itself. She manages to manipulate the viewer through the actors, the broken narratives and loose distinction between past, present and future. The surprising reality revealed by the narratives becomes increasingly more arbitrary.

Untitled, 2009

16:53 min

Untitled er baseret på filmen *Opening Night* (1977) af den amerikanske filminstruktør og manuskriptforfatter John Cassavetes, og er optaget med deltagelse af både professionelle og amatørskuespillere, der optrådte live foran publikum på HAU Hebbel-teateret i Berlin.

Filmen er baseret på den sande historie om en dreng, som skød sin faders elskerinde på grund af jalousi. Hovedpersonen er en kvinde, der står lige foran at skulle træde ud på en scene, og som netop i dét øjeblik begynder at tænke over sit eget liv og sin egen identitet – både den sande og den, der spilles som skuespil. Rekvisitterne og kulisserne er ganske simple, forskellige scener og narrativer gentages, lysætningen blusser op, og livepublikummet skaber en fornemmelse af usikkerhed og manglende stabilitet. Teaterscenens lys og publikums blik understreger dobbeltydigheden mellem virkelighed og fiktion. Ved hjælp af særlige kameraindstillinger fokuserer Cytter på historiens psykologiske aspekter – følelsen af had, frygt og angst mærkes tydeligt. I visse øjeblikke giver kameraets forskellige perspektiver os det indtryk, at også vi bevæger os sammen med skuespillerne. Nogle gange fremhæves iagttagelsesaspektet helt tydeligt for os – især når livepublikummet fungerer som vores spejl.

Filmen viser hvordan Keren Cytter bearbejder og omformer et skuespil på teaterscenen til en redigeret filmisk oplevelse. *Untitled* er et dramatisk, voldeligt og forførende stykke historiefortælling.

Based on the film *Opening Night* (1977) by the American film director and screenwriter John Cassavetes, *Untitled* is filmed with amateur as well as professional actors in front of a live audience at the HAU Hebbel theatre in Berlin.

The film is based on the true story about a boy who shot the mistress of his father out of jealousy. The main character is a woman who is about to act on stage and at this very moment starts to think about her own life and her own identity – both the real and the “acted” one. Props and stage sets are simple, scenes and narratives are repeated, light flares and the live audience create a sense of uncertainty and instability. In light of the theatre stage and the presence of an audience, the ambiguity of reality and fiction gains a particularly strong emphasis. By help of specific camera settings, Cytter focuses on the psychological moments of the story – the feelings of hatred, fear and anxiety are tangible. At certain moments, the different perspectives of the camera create the impression that we ourselves are moving with the actors. Sometimes, observation itself is shown to us quite plainly – particularly when the live audience becomes our mirror.

The film shows how Keren Cytter manages to work with and transform a stage play into an edited cinematic experience. *Untitled* is a piece of dramatic, violent and seductive story telling.

Tegninger

Drawings

Udover filmene udstiller Keren Cytter også to nye serier af tegninger, der vises i dramatisk lyssætning i de mørke udstillingsrum. I en af serierne, *HOME* (2013), forsøger Cytter at tegne i så mange forskellige stilarter og med så mange forskellige teknikker som muligt på papirark i identisk format. De 62 tegninger er skabt ved hjælp af en række forskellige tegneredskaber som filtpenne, blyanter og kuglepenne. Cytter har lavet tegningerne derhjemme og på rejser, og selv om de er ambitiøse i deres store stilistiske spændvidde fremstår de samtidig ganske tilfældige og uformelle, som kruseduller. *HOME* omfatter portrætter af historiske figurer såsom Alfred Hitchcock, Jack Nicholson og Søren Kierkegaard. Samtidig ses også portrætter af kunstnerens venner og citater fra musikken og populærkulturens verden, der peger hen imod den sammenblanding af virkelighed og fiktion, som Cytter også behandler i sine filmværker.

Den anden serie er fra 2014 og består af tegningerne *Living Room: Panorama 1*, *Living Room: Panorama 2*, *Window* og *Wall*, som er specielt fremstillet til Kunsthall Charlottenborgs udstillingsrum. Disse værker er skabt med grove, hastige tuschstrøg og viser kunstnerens stue. Nogle af tegningerne prøver på ambitiøs vis at omfatte hele stuen som et panorama. Tegningerne fremstår næsten som malerier, men er rent faktisk lavet på vinylleder med kulørte filtpenne; udtrykket giver et næsten psykedelisk indblik ind i kunstnerens hverdagsomgivelser og hverdagsliv.

Apart from her films Keren Cytter exhibits two new series of drawings, dramatically lit in the dark exhibition spaces. In one of the series, *HOME* (2013), Cytter is trying to draw in as many different styles and techniques as possible on pieces of identically-sized paper. These 62 drawings are made with a variety of drawing tools such as felt tip pens, pencils and ballpoint pens. Cytter has made them at home and while traveling, and as much as they are ambitious within their variety of styles they also seem casual, like doodles. *HOME* includes portraits of historic figures such as Alfred Hitchcock, Jack Nicholson, and Søren Kierkegaard. Scattered amongst these are portraits of friends of the artist and quotes from music and public culture, representing the meeting of reality and fiction that Cytter has brought up in her film work too.

The other series is from 2014 and consists of the drawings *Living Room: Panorama 1*, *Living Room: Panorama 2*, *Window* and *Wall* created especially for the main space of Kunsthall Charlottenborg. These works are made with rough and fast strokes documenting the artist's living room. Some drawings are ambitiously trying to cover the whole living room as a panorama view. The drawings appear almost like paintings, but are made on vinyl leather with brightly coloured felt tip pens, creating an almost psychedelic view into the everyday surroundings and life of the artist.

Kurator, tekst curator, text
Jacob Fabricius

Oversættelse translation
René Lauritsen

Udstillingen præsenteres i samarbejde med
The exhibition is presented in collaboration with
CPH:DOX

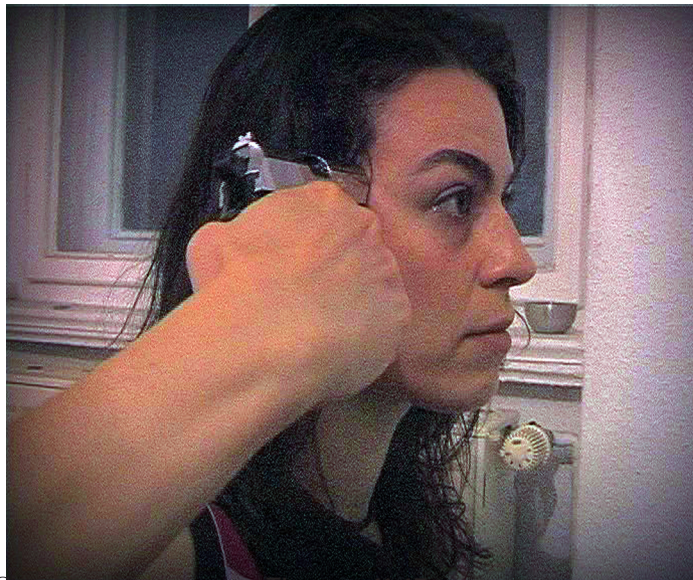
Udstillingen er realiseret med støtte fra
The exhibition has been supported by
Aage og Johanne Louis-Hansens Fond
Montana
State of Israel – Ministry of Foreign Affairs
Statens Kunstfond
Statens Scenekunstscole

Udstillingen præsenteres på Museum of
Contemporary Art, Chicago i 2015
The exhibition will be presented at the Museum
of Contemporary Art, Chicago in 2015

Gratis omvisning hver onsdag kl. 17
Free guided tour every Wednesday at 5pm

Keren Cytter: Wall, 2014
Tegning drawing, 138 x 140 cm

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG
Kongens Nytorv 1
DK 1050 København K
kunsthaltharlottenborg.dk

Tir – søn 11-17
Ons 11 – 20 (fri entré 17-20)
Tue – Sun 11am-5pm
Wed 11am-8pm (free admission 5pm-8pm)